

Kázání Marka Vanči z 22. prosince 2019 v Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 22. prosince 2019 v Krucemburku

I.čtení: Mt 3,1-12 (Iva Kopecká)

II.čtení: Mt 11,2-6

Milé sestry a milí bratři,

Jan Křtitel očekával Mesiáše soudce. Jan ohlašoval svému národu: sekera je už přiložena ke kořenu stromu. Představoval si Mesiáše, jako hospodáře, který drží lopatu v ruce, aby pročistil svůj mlat. Mesiáše, který oddělí zrna od plev a plevy a také stromy, které nenesou ovoce, spálí neuhasitelným ohněm. Takového Mesiáše čekal Jan a dočkal se vězení, protože v rámci očekávání Mesiáše a jeho soudu napomenul a pokáral frivolního krále Heroda za cizoložství, a ten ho za to vsadil do vězení.

Jan leží na zemi žaláře a trpí. Už nechápe svůj život. Už nechápe Boha. Je zlomen. Leží dole, není žádným hrdinou. Poznal, že mocní mají opravdu moc, kterou teď použili proti němu. Jan sice ve vězení slyší o Ježíšovi a jeho skutcích, ale nic moc to pro něj neznamena. Bibličtí svědkové se nevznášejí kdesi ve výšinách víry, ale často leží kdesi dole, ubití a zklamání. Nejsou to hrdinové, o kterých mluví antické báje. Janovi dochází, že jeho život a jeho poslání se chýlí ke konci. Ježíš Janovi nepřináší vysvobození z vězení, nechává ho hnít v base.

Milí bratři a milé sestry, cožpak se nám nevede často jako Janovi? Očekáváme záchranu a vysvobození – a zůstáváme vězet v zajetí své bezmocnosti a svého trápení. Přicházíme do shromáždění církve, ale přece se s námi a kolem nás mění málo nebo skoro nic. Nedovedeme se zbavit svých starostí, nestačíme na své staré i nové problémy, často si nerozumíme ani mezi sebou. Většina lidí kolem nás, zdá se, už nikoho a nic nečekají. Nečekají nic od politiků / možná od těch populistických některých čekají pár korun k důchodu /, nečekají už nic od státníků ani od evropské unie, nečekají nic od filosofů, myslitelů, spisovatelů či básníků a nečekají už vůbec nic od církve. Na večer jim stačí sedět v putyce u vychlazeného točeného anebo domačuči na komerční televizi s baviči a šašky všeho druhu s přízemním a primitivním humorem.

Jan Křtitel byl zklamaný a pochyboval. Slyšel o Ježíšovi, ale potřeboval se zeptat: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat někoho jiného?“ A dostal odpověď: „slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají a chudým se zvěstuje evangelium“. Ta odpověď není úplně přímá, ale dává dostatečně najevo, že Mesiáš přišel na tento svět právě v osobě Ježíše z Nazaretu. To on konal všechny tyto mocné činy, aby podpořil Boží dílo, aby demonstroval Boží moc, ale především kázal dobrou zprávu o nebeském Otci, který miluje člověka a přichází mu ve svém Synu na pomoc. Nevíme, jestli Jan přestal pochybovat, poté, co dostal skrze své učedníky, které poslal za Ježíšem, tuto odpověď. Ale ať Jan přestal nebo nepřestal pochybovat, Ježíš už je zde, káže a koná své dílo, ať to Jan vidí nebo nevidí. Přišel do našeho světa plného bolestí, utrpení, nemocí, nespravedlností a korupce. Ježíš vstupuje do našeho světa a koná své dílo všude tam, kde lidé trpí ve svých nemocech, ve své bezmoci a ve své beznaději. To je dobrá zpráva pro zklamané lidi, jako byl tehdy Jan.

Ty pochyby a otázky trápí i nás. Kde zůstává Kristus – Mesiáš uprostřed vší bídy a trápení světa, „jsi ten, který má přijít?“ ptáme se. Evangelium nám říká, že větší váhu než naše pochybnosti má to, že se zde zvěstuje Boží blízkost těm, kteří nemají víru, kdo ztratili radost, kdo nemají naději a leží spolu s Janem v žaláři pochybností, všem těm, kdo nemají Boha: Jak předpověděl už sz prorok: „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti“ /Iz 41,10/. A jinde prorok Izajáš říká: „Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, temnota přikrývá zemi, ale nad tebou vzejde Hospodin“ / Iz 60,1 a 2 /. Třeba tehdy Jan to světlo Boží blízkosti neviděl, ale Ježíš dává Janovi i nám jasně najevo, že to světlo už svítí a žádné tmy ho nepohlčí, že ten, na něhož celé generace Božího lidu čekaly, už opravdu přišel a ujal se všech těch, o které nikdo nestojí a pomáhá těm, kteří druhým za pomoc nestáli. Zachraňuje ty, pro které už nebyla žádná naděje – malomocné a mrtvé.

Možná se ptáte, kde máme my, nějaká taková znamení, která jsou v našem textu popisována. Nechme teď stranou to, že lidem kolem nás by k víře nepomohlo, ani kdyby se v církvi děly zázraky

popsané v našem textu. Víra vzniká ze slyšení Božího slova a ne z vidění masivních zázraků.

Kde tedy zažíváme něco podobného my? Nebyl na tom Jan Křtitel tehdy lépe, když mu jeho učedníci mohli dosvědčit Ježíšovy mocné činy, které viděli, které venku zažili? Myslím, že na tom jsme lépe než Jan Křtitel, protože máme kolem sebe společenství církve a za sebou obrovský kus dějin spásy a svědectví předků ve víře. Když se pořádně podíváme kolem sebe, zaregistrujeme znamení Boží přítomnosti a moci i my. Musíme ale hledět očima víry. Copak o tom nic nevíme, copak jsme nic nezažili? Což nevidíme, že nám přes všechny temnoty světlo Boží blízkosti nezhaslo, ale naopak stále svítí? Copak sobě i druhým nezpíváme: „Kolikrát již, když bídy tížil tě kříž, nad tebou křídla rozkládal“ /EZ 549,3/. Nedával ti snad Bůh přátele, kteří ti podali ruku, když se potácela tvá víra? Nejsou tu ti, kteří se u Boha za tebe přimlouvali a přimlouvají, i když ty o tom nic nevíš? A nebylo snad naše lkaní před trůnem Svatého Boha vyslyšeno? Každý z nás to přece může dosvědčit: „Ano, Boží slovo se mi stalo pomocí, v církvi jsem mezi bratry a sestrami nacházel potěšení a posilu, která nikde jinde neexistuje a ačkoliv toho vůbec nejsem hoden, Bůh mě přijal a přijímá a stále poznávám jeho dobrodiní“.

A tak se nebojme: i když nám stále mnohé dveře zůstávají zavřeny a nejspíše se nám nikdy neotevrou, i když na většinu svým trýznivých otázek nedostaneme odpovědi a mnohé bolesti nás nepřestanou bolet, Ježíš Kristus už přišel, přichází a přijde. Bůh je zde. Nežijeme na světě bez Boží přítomnosti.

My si jistě všichni děláme představy o tom, jak by s námi Bůh měl v životě jít. Dobrotivý Bůh nás chce naučit, že jeho cesty jsou jiné než naše cesty a jeho myšlení vyšší než myšlení naše. To by nám Pán Bůh rád vštípil a ono to někdy bolí. Ale je to jediná cesta k cíli: abychom se všichni naučili chápat a přijímat Boží milost. A i když tomu často nerozumíme, nebo přestáváme rozumět, přesto platí: ať spíme či bdíme, ať žijeme či umíráme, patříme našemu Pánu. V tom záleží boj víry, abychom se uprostřed zápasů a pochyb vždy znovu nechali ujistit: Podívej, tvůj Bůh v Ježíši Kristu už přišel, je to Bůh Immanuel – s námi Bůh.

Proto smíme slavit radostný Advent a pokojné Vánoce, navzdory všemu tomu, co nás v zmatcích a starostech tohoto světa potkává. „Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží“, říká Ježíš. A my k tomu dodejme: „Vítej Králi náš!“

Amen